

Journal «Πανδαισία»
Παναδαισία
BULGARIE

Πραγματεύσασθε έως έρω-
χουσι: (Λουκ. ιθ', 13).

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

... Δοκτικώτερον άλλο μέ-
σον εις φανέρωσιν της άλη-
θείας παρά την τυπογραφίαν
να έπινοηθή ήτον αδύνατον.
(Κοραζ; «Συνέκ. Ιερ.» σελ. 427)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΙΛΑΒΩΤΕΑ
Έσωτερικού φρ. 6
Έξωτερικού φρ. 7

ΗΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ: 1-η ΚΑΙ 15-η ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Ν' ΔΑΝΙΝΑ

ΑΡΤΕΙΑΙ

- || 3η σελ. 25 φρ.
- || 4η σελ. 15 "
- || γραμμή . 0.25 "

ελέγεται επιστημονι-
κοινοτικά και δι-
δακτικά. σύμφωνα
πρός τον σκοπόν του
Περιοδικού, κατα-
γράφονται.

Τά πρός δημοσίευσιν
Έγγραφα δέν έπι-
στρέφονται.

Διευθύνσις: Rédaction de la Revue grecque «Πανδαισία» — VARNA (Bulgarie).

ΠΑΡΗΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Συζυγία άνδρογύνου, υπό Ζησίμου Γ. Τυπάλλου, Καθη-
γητού.—'Αγγελία.—'Ο μόνος βοηθός και παρήγορος.—'Εγκύ-
κλιος του Πάπα Λέοντος ΙΓ' προς τους αρχιεπισκόπους, έ-
πισκόπους και προς τον κλήρον της Γαλλίας.—'Ποιήτα.—'Αλ-
ληλογραφία.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΥ

ΥΠΟ

ΖΗΣΙΜΟΥ Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΥ, Καθηγητού (α')

ΥΠΟΣ άληθώς είναι ο έγγαμος βί-
ος, και ζυγίς βαρύς και δυσβάστα-
κτος, διότι συιεπάγεται τσαύτας ύ-
πογρεώσεις και τσαύτας ευθύνας,
ώστε είναι δύσκολον να τας έκ-
πληρώση τις άνελλιπώς. Συνέρχον-

ται εις γάμου κοινωνίαν άνήρ και γυνή, από της πρώ-
της ήβης, άχρι πολλάκις και πέραν του όριου της άν-
δρικής ηλικίας, έν αυτή τή Γερμανική, εύλογούνται ύ-
πό της Έκκλησίας και λαμβάνουσι τας ευχάς αυτής
υπέρ καλλιτεχνίας και ευτεχνίας, πλήν επιβάλλεται αυ-
τοίς υπό της ίδιας έκκλησίας να φυλάττωσι την κοίτην
άμίαντον! Μετά τας γαμικάς ταύτας τελετάς, συ-
ζευθέντες άμφοτέροι υπό τον έργάδιον του έγγάμου βί-
ου δεσμόν, προσομιλοϋσιν αλληλόις και άρχονται της
έκτελέσεως του καθήκοντος της τηρήσεως των έν ταίς

εύλογίαις άπαγγελθέντων θείων παραγγελμάτων. Υπό
τοιούτους όρους συζυγία δέν είναι άλλο ή έτι αυτός
ο Χριστός καθώρισεν έν ταίς άγίαις Γραφαίς. Άμοι-
βία δηλονότι άγάπη του άνδρογύνου, πίστις ειλικρι-
νης, άμοιβαίος σεβασμός και ισότης δικαιωμάτων, μό-
νου του άνδρός ως φύσει καρτερικώτερου και ισχυρο-
τέρου υπερέχοντος της γυναικός και κεραλής ταύτης
καλουμένου.

Σύζυγοι και σύννευνοι! ώραται λέξεις, περι-
εκτικά έν ταίς έννοίαις και άρσούντως δηλωτικά. Έκ
της Συζυγίας γεννάται ή οικογένεια, καθόσον άρχεται
ή παιδοποιία Τούντεϋθεν ο μόν άρρην σύζυγος καλει-
ται Πατήρ, ή δέ θήλυς Μητήρ. Και ιδού ή βάσις
της κοινωνίας. Κατάδηλον λοιπόν έτι, ίνα σχηματι-
σθή κοινωνία άνάγκη να ύπάρχη οικογένεια, να ύπ-
άρχη ή συζυγία. Άρα ο Γάμος είναι έκ των ών ούκ
άνευ της κοινωνίας, καθ' έσον ο Γάμος είναι αυτό
τούτο ή συζυγία, ήτις προαπεδείχθη ούσα ή βάσις
της κοινωνίας.

Άλλά μή διό του γάμου μόνον πολλαπλασιάζε-
ται ή κοινωνία; Μή δέν δύναται αύτη να πολλαπλα-
σιάζηται και άνευ του νομίμου και εύλογημένου γά-
μου; Δυστυχώς δύναται κατ' αριθμητικόν λόγον να
πληθύνηται ή κοινωνία και άνευ του ένθέσμου γάμου,
άλλ' ούχι και κατ' ήθικόν λόγον να προάγηται και
έκπληρωθί τον ύψηλόν αυτής σκοπόν. "Οτι δύναται να
πολλαπλασιάζηται αριθμητικώς ευγλωττότατα διακρυύ-
ται ο όσημέραι αύξων αριθμός των σκοτίων τέκνων,
των τέκνων της άπωλείας, ο αριθμός των νοθογεννή-
των. "Οτι όμως αδύνατον ήθικώς να προάγηται ή τοι-
αύτη κοινωνία άποδεικνύεται έκ της έλλείψεως της οι-

(α') Η μελέτη αύτη άνεγνώσθη έν τή αίθυσή της έν 'Αθήναις
Έταιρεία; των φίλων του λαού υπό του συντάξαντος αυτήν καθηγητού
κ. Τυπάλλου.

κογενείας καὶ τῆς παραγωγῆς ταύτης νομίμου συζυγίας. Ταύτης ἑλλειπούσης πῶς θέλει κατορθωθῆναι πληρωθῶσι πάντα τὰ βαρύτερα περὶ τὴν ἀνατροφὴν καθήκοντα τῶν γονέων, τὰ ἐπιβαλλόμενα ἀδυσωπότης ὑπὸ τῆς ὑψίστης Χριστιανικῆς ἠθικῆς, ὧν ἡ μὴ πληρωσις ὀλέθρον συνεπάγεται οἰκογενειακὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀλέθρον κοινωνικόν; Ἄρα Κοινωνία καὶ Οἰκογένεια, ἡ κοινωνία καὶ συζυγία εἶναι ἔννοιαί σχετικῶταται καὶ ἀλληλένδετοι.

Πολλοὶ ἀφέντες ἑκουσίως ὅλως λελυμένην τὴν τῆς σωφροσύνης ζώνην καὶ πάντα ἠθικὸν χαλινὸν ἀποβαλόντες ἐφθασαν εἰς τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἐσφαλμένον συμπέρασμα νὰ νομίζουσι ὅτι ἐκπληροῦσι φυσικὴν ἀνάγκην· ἐὰν δὲ ταύτην κατὰ βούλησιν ἐκπληρῶσι, καὶ ἔταν ἡ ἔρεξις καὶ ἀκάθεκτος ὁρμὴ ἀπαιτῶσι τοῦτο, οὐδὲν ἄμορτάνουσι, ἀλλ' ὅτι μάλιστα καὶ συντελοῦσιν εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Κτηνωδεστέρα ταύτης ἀρχῆς οὐδεμία βεβίως ὑπάρχει, καὶ ὑβριστικώτερα ἔκφρασις διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν οὐδέποτε ἐξηρέθη ἀπὸ στόματος ἀνθρωπίνου εἰμὴ μόνον ἐν λήγοντι ΙΘ' αἰῶνι.

Καὶ ἀληθῶς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς λήγοντι τούτῳ δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι αἱ Ἰλιστικαὶ Θεωρίαι τοσούτῳ ἐπεσκόπησαν τὰς διανοίας, ὥστε αὐταὶ οὐδὲν διορῶσι πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ἰλῆς· ἐντεῦθεν δὲ πηγάζουσι καὶ πάντα τὰ μέγιστα κακά, ἅτινα μαστίζουσι καὶ κατατρύχουσι τὴν σημερινὴν κοινωνίαν. Ἰλιστά, ἀποσκορακίζεις τὸν γάμον καὶ ἐκθέσμως φθείρεσαι κυλιόμενος ἐν τῷ βορβόρῳ, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ, τὸ ἐπὶ σοί, γίνεσαι παραίτιος τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς τῆς κοινωνίας. Κατὰ σὲ αἱ λέξεις Πάτηρ, μήτηρ, ἀδελφός, ἀδελφὴ, οἰκογενειακὴ Ἔστια, καὶ καθήκοντα ἐν αὐτῇ ἀναπτυσσόμενα εἶναι λέξεις κεναὶ πάσης ἔννοιας. Τί λοιπὸν τὸ συνδέον τὴν κοινωνίαν πρὸς ἑαυτήν; Οὐδέν. Εἶναι ἄρα τυχαία συνθήκη ἡ συντυχία πολλῶν ἀτόμων διαφόρου φύλου καὶ τάξεως, ἡλικίας καὶ ἐπιτηδεύματος ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνεργουμένων καὶ ἀποτελούντων τὴν κατ' εὐφημισμὸν καλουμένην κοινωνίαν. Πόσον οἰκτρῶς πλανᾶσαι, ὦ ὑλόφρον! Πόσον ὑποβιβάζεις σεαυτὸν καὶ τοὺς ὁμαίους, ὑπολαμβάνων τούτους μᾶζαν ὕλης αὐτοκινήτου, ἀνευ ὑψηλοτέρου σκοποῦ καὶ προορισμοῦ πλασθέντας, ἀνευ ἀμοιβαίων ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων, ἀνευ εὐθύνης τῶν ἑαυτῶν πράξεων, ἀνευ τέλους συνδέσμου τινὸς θεοῦ τε καὶ ἀνθρωπίνου; Καὶ ἐν τούτοις καὶ Σὺ αὐτός, ὦ ὑλόφρον, ἐντὸς τῆς κοινωνίας ἐγεννήθης, ἐν αὐτῇ ἐτράφης, ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία ἐνανουρίσθης καὶ ὑπὸ τὸν περι-

ωρισμένον τοῦ οἴκου ὀρίζοντα ἠύξηθης σωματικῶς καὶ ἀνεπτύχθης διανοητικῶς. Τὸν σὸν γεννῆτορα ἐκάλεσας καὶ ἔτι ἀποκαλεῖς πατέρα, τὴν δὲ τεκῶσάν Σε ὀνομάζεις μητέρα, τὰ δύο δὲ ταῦτα ὀνόματα ἐνεκόλαψας ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἀνεξιτήλως, οὕτως ὥστε ὁ ἴδιος δυσπιστεῖς εἰς σεαυτὸν δεχόμενος ὅτι οὐδὲν ἕτερον τὸ πᾶν διέπει ἢ ὕλη· ὁ ἴδιος καταγέλας σεαυτοῦ ὅτι, ὅτε μὲν ἦσο ἀνηθὸς καὶ πρόσρητος, ἐφρόνεις φρονήματα ὑγιᾶ καὶ σωτήρια, δεχόμενος τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἐπέπνευσάν σοι οἱ σοὶ γονεῖς, σὺ δὲ, ἄτε φύσει δεκτικὸς τοιούτων ἀρχῶν, ἐδέξω ταύτας εὐγνωμόνως, ἤδη δὲ, ὅτε ἠδουήθης, εἰς ἄνδρα τέλειον καὶ ἀρίστου εἰς μέτρον ἡλικίας, θέλων νὰ εἰσαγάγῃς νέαν σοφίαν καὶ νέας γνώσεις ἀπελόμενας καπνὸν τυροειδῆ καὶ ἀσβόλης ἀνάπλεω, ἀποβαλὼν ὅτι αἱ πρώται ἡλικίαι τῇ βοήθειᾳ τῶν σῶν γονέων καὶ ἀγαθῶν παιδαγωγῶν ἐναποταμίευσαν ἐν τῇ σῇ ἀποτραχυνθείσῃ ἤδη καρδίᾳ. Ναί· διακρίνω σε ἐν δισταγμῷ ἀμριταλαντεύμενον καὶ λέγοντα μετὰ προφανοῦς δυσπιστίας πρὸς σεαυτὸν, «Εἶμαι ἀληθῶς ἐγὼ αὐτός ὁ τοιαῦτα καινὰ δόγματα προβαλλόμενος καὶ ἀντιφάσκων πρὸς ὅσα ἐφρόνουν κατὰ τὰ ἔτη τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας; Λοιπὸν λέγεις καθ' ἑαυτὸν, «ὁ ἀτυχεὶς ἀνθρωπος ὑπόκειται εἰς ἀλλοιώσεις οὐ μόνον σωματικὰς διὰ τῆς τοῦ χρόνου διαρροῆς, ἀλλὰ καὶ πνευματικὰς;» Ἐν τοιαύτῃ ἀμριταλαντεύσει βλέπω Σε ἀληθῶς ἰστάμενον οἰκτεῖρω σε δὲ, καθέσον δὲν ἔχεις τὸ σθένος καὶ τὸ θάρρος νὰ διακηρύξῃς ἔωλα καὶ εὐρωτιῶντα τὰ νέα σου δόγματα καὶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὰ ἀληθῶς στερρὰ καὶ ἀδιάσειστα φρονήματα, ἅπερ ἐκτίσω ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ βίου σου σταδίῳ. Εἶναι ἀξιολύπητος ἡ θέσις σου, Ἰλιστά, καθέσον πλήν τῶν ἄλλων ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ φαίνεσαι ἀναιρῶν τὰ δόγματα τοῦ Ἰλισμοῦ. Ἐν τῷ πρακτικῷ τῷ ὄντι βίῳ καὶ περὶ πολλοῦ ποιῆσαι τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγωνίζεσαι ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς πατρίδος καὶ τῆς ὑστεροφημίας, καὶ ζώνουσαι τὸ ξίφος, καὶ ἐνδύεσαι τὴν φυσικὴν ἰσχυρίαν, καὶ λαμβάνεις τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας, καὶ πορεύεσαι πορείαν μακρὰν ἵνα ἀπαντήσῃς τῷ ἐχθρῷ τῷ προσβάλλοντι τὰ δίκαια τοῦ σου ἔθνους, ἐν δὲ τῷ πεδίῳ τῆς μάχης πίπτεις μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος, ἕτερος δὲ συμπολίτης καὶ ὁμόφρων σοὶ παρέρχεται εἰς τὸ βῆμα ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὀμηγύρεως ἵνα ἐξυμνήσῃ σε ὡς ἐκπληρωτὴν τοῦ καθήκοντος! Ἐνῶ δὲ ὁ ῥήτωρ σου ἐκφωνεῖ τὰ σά ἐγκώμια, Σὺ ἀναλύεσαι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθης στοιχεῖα καὶ συμφύρεσαι τῇ γῇ ἐξ ἧς ἐλήφθης. Ἄλλὰ τὸ καθήκον δὲν εἶναι ἀντίφασις πρὸς τὰ Ἰλιστικά σου φρο-

νήματα, ἅπερ εἶχες σὺ ζῶν ἔτι καὶ ὁ σὸς ἐξυμνητής; Ἐν τῷ βιοποριστικῷ σου ἔργῳ δὲ ἡ ἐπαγγέλματι προσπαθεῖς νὰ μὴ φανῆς ἀπάτεων, δόλιος, ἐπίβουλος, ψεύστης, ἐπίορκος, φιλένδικος, προδέτης, ἀνοικτίρμων, ἀδικος, ἀτιμος! Διότι, λέγεις τοιαῦται πράξεις δὲν ἀρμόζουσι τῷ εὐ ἡγμένῳ πολίτῃ!

Λέγεις, ἀλλαις λέξεσιν, ἄλλο ὑλιστικὴ θεωρία καὶ ἄλλο βίος πρακτικός. Ἡ θεωρία μένει ἀείποτε θεωρία, ἡ δὲ πράξις ἐπιβάλλει τῷ ἐν κοινωνίᾳ ζῶντι τοὺς ἐαυτῆς νόμους. Σὲ βλέπω, Ὑλιστᾶ, ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτιου κλίνης τρέμοντι πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ θανάτου, διότι καταλείπεις γυναῖκα καὶ τέκνα, προϊόντα τῆς συζυγίας, τὰ τέκνα ὁμως ταῦτα εἶναι μικρὰ τὴν ἡλικίαν, ἡ δὲ περιουσία σὺτῶν ἰκανή. Αἱ ἰδέαι αὗται σὲ καταβασανίζουν ἀληθῶς ἀγνοεῖς τίνι τρόπῳ νὰ ἐξασφαλίσης σὺν τοῖς τέκνοις καὶ τὴν περιουσίαν. Συντάττεις τὴν τελευταίαν σου βούλησιν, ἣν ἀπαιτεῖς νὰ σεβασθῶσιν οἱ ἐπιζῶντες μετὰ τὸν θάνατόν σου, ὅτε σὺ πλέον θέλεις εἶσαι κόνις καὶ σαπρία ὀρίζεις φροντιστάς τῶν τέκνων καὶ τῆς περιουσίας σου παραγγέλλων αὐτοῖς τὸν τρόπον καὶ τὰς διατάξεις τῆς διαχειρίσεως ταῦτα δὲ πάντα ἐν τίνι δικαίωματι; Σὺ ἀνατίθεις τοῖς ἐπιτρόποις ὑποχρεώσεις, ἦτοι καθήκοντα, ἀλλὰ σὺ ζῶν καὶ υγιεῖς ἔχων τὰς φρένας ἐκθύρσσετο ἐχθρὸς ἀμείλικτος κατὰ τοῦ καθήκοντος. Ἄρα τὸ μέτρον ὅπερ λαμβάνεις δὲν εἶναι ἀντίφασις πρὸς τὰς τέως ὑλιστικὰ δόγματά σου; Δέχεσαι ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ὕλη, κατ' ἀκολουθίαν δὲ, οὐδεμία ὑψηλὴ ἰδέα, οὐδεμία ἠθικὴ ἀρχὴ δύναται, κατὰ Σὲ ὑλοδοξοῦντα, νὰ συνυπάρχη τῇ Ὑλῃ. Ἐν τούτοις σὲ βλέπω μονομαχοῦντα κατὰ τοῦ προσβαλόντος τὴν τιμὴν τῆς σῆς συζύγου καὶ πολλάκις ἀφαιροῦντα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἐκείνου ἢ θανασίμω: τοῦτον τιτρώσκοντα. Ἀλλὰ σὺ ἀναφανδὸν ἐκήρυττες καὶ ἐδογματίζεις ὅτι συζυγία εἶναι λέξις κενὴ πάσης ἐννοίας, συζυγία εἶναι ἀπλὴ συντυχία ἑτεροφύλων ἀτόμων πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς γεννητησίου ὀρμῆς καὶ οὐδὲν πλέον! Βλέπεις, Ὑλιστᾶ, εἰς ποῖα καὶ πόσα ἄτοπα περιπίπτεις, ἀποπτύων τὰς αἰωνίους τῆς ἠθικῆς ἀρχὰς τοὺς ἀναλλοιώτους ἠθικοὺς νόμους; Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ σὴ στυγνότης καὶ κατῆφεια, ἡ σύγχυσις καὶ ἡ λύπη, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ ἀπελπισμός.

Καὶ τοιαύτη μὲν πνευματικὴ ἀνεμοζάλη παρατηρεῖται ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Ὑλιστοῦ, ὅστις ἀγόμενος ὑπὸ τυφλοῦ πάθους φρονεῖ ὅτι δύναται ἀκωλύτως καὶ ἀνελέγχτως νὰ περιφρονῇ πάντα νόμον ἠθικὸν καὶ νὰ ἀκολασταίῃ κιναιδιαίως ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἐν τε ἀμφόδῳ καὶ ἐν ἀγορᾷ, ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ὁ-

γιάζων μετὰ γυναίου τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης καὶ τῆς αἰσχίστης διαγωγῆς (ἐάν εἶναι ἀνὴρ ὁ ἀκολασταίων), ἢ αἰσχροουργοῦσα ἀναιδῶς καὶ ἀπεμπολοῦσα τὴν ἐαυτῆς τιμὴν χάριν ὀλίγου ἄρτου, καὶ περιυβρίζουσα τὸ ἴδιον σῶμα, περιφερομένη ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον νὰ ζητῇ τοὺς κιναιδούς καὶ θηλυδρίας, ἵνα μετ' αὐτῶν συνδιαφθειρῆται ἢ ἀκόλαστος μαχλάς, σχηματίζουσα σὺν τῷ χρόνῳ πελατεῖαν αἰσχρότητος καὶ βδελυγμίας.

Ἄλλὰ πῶς δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ διαγωγή ἀνθρώπων πολεμίων τοῦ Ὑλισμοῦ, ἐγγραμμάτων, εὐ ἡγμένων, ὑψηλῆς περιωπῆς, ἐπιστημόνων, καὶ τὸ χίριστον Θεολόγων καὶ τὸ δὴ χείριστον κληρικῶν, ὅταν οὗτοι καταφωρῶνται προσβάλλοντες τὴν συζυγιὴν πίστιν ἐν λήγοντι δεκάτῳ ἐνάτῳ Αἰῶνι! Ποῖα προσωμῖα ἀρμόζει τοῖς τοιούτοις κατ' ἐπίφρασιν μὲν ἠθικοῖς, πράγματι δὲ ἀνηθικοτάτοις μοιχοῖς καὶ πόρνοις; Ποῖα κοσμητικὰ ἐπιθέτα δυνάμεθα προσκρόντως ν' ἀπονεύμωμεν τοῖς γενναίοις τούτοις καὶ ῥαμαλέοις ἥρωσι τῆς ἀσελγείας καὶ ἀσωτείας;

Ποῦ εἴθε πατέρες Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας; Ἐγέρθητε ἅπαξ ἔτι ἐκ τῶν ἱερῶν ὑμῶν μυημείων, ἐπισκέφθητε τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν κοινωνίαν, ἀκούσατε τὰ χρυσᾶ καὶ ἡδυεπῆ τῶν σοφῶν, τῶν ἐπιστημόνων, τῶν κηρύκων τῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας διδάγματα πρόσχετε ταῖς ὥραιαις τούτων καὶ στρογγυλαῖς εὐαγγελικαῖς παραινέσεσιν ἴδετε πόσον εὐρύθμως λέγουσι ταύτας καὶ γράφουσι ἴσως ὑπερτεροῦσιν ὑμᾶς κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥητορικῶν σχημάτων καὶ ἀποστρεφῶν. Πλὴν ἀναπετάσατε ὀλίγον τὴν αὐλαίαν ἵνα ἴδητε τί οὗτοι πράττουσιν ἐν ταῖς παρασκηνίοις, καὶ εἶπατε ἡμῶν τί προτιμάτε, πότερον νὰ ἐλθῆτε μεθ' ἡμῶν ἵνα γένησθε ἀκρατᾶι τοιούτων μελιρρῦτων συγγραφέων, κηρύκων σοφῶν καὶ ἀγίων, ἢ ν' ἀπέλθητε τάχιον καὶ νὰ κρυβῆτε εἰς τὴν ἀτάραχον ὑμῶν ἱερὰν κόνιν; Ὡ! ἀναμφιλέκτως τὸ δεύτερον θέλετε προτιμήσει' δὲν ἀμφιβάλλομεν.

Ἄλλ' ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν ἀκριβέστερον τὴν συζυγίαν, καθόσον ἐκ τῆς ἀκριβεστερας ταύτης ἐρεῦνης θέλομεν κατιδεῖν τὸ μέγιστον ἀδικήμα, ὅπερ προσγίνηται θατέρῳ τῶν ὁμοζύγων ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἀπιστοῦντος. Καὶ πρῶτον ἐρχόμεθα εἰς τὸν ὁμόφυλον ἀνδρα. Ὁ ἀνὴρ οὗτος καλεῖται νῦν σύζυγος διότι ὑπεβλήθη ὑπὸ τὸν τοῦ γάμου ζυγόν, ἀνέλαβεν ἐπισήμως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑψηλὰ καθήκοντα καὶ ὡμοσε πίστιν εἰς τὴν σύζυγον, εἰπὼν ὅτι θέλει φυλάξει τὴν κοίτην ἀμίαντον. Πρὶν ἀναλάβει τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας ἐκαλεῖτο ἀπλῶς ἀνὴρ, οὐχὶ δὲ καὶ σύζυγος.

Ὡς ἀνὴρ βεβαίως ἔχει λάβει παρὰ τοῦ Πλάστου τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ὑπέρογον ἄξιωμα τοῦ πρωτείου, διὰ δὲ τοῦ γάμου προσεπικαλεῖται κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡσπερ ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἰόσοι ὥραϊα προνόμια ἔχει ὁ ἀνὴρ, δυνάμενα νὰ τὸν καταστήσωσιν ἄρκευντως ὑπερήφανον, ὥστε δικαίως τιμῶν ταῦτα νὰ ἐπαίρηται! Ἡ ἰδέα μόνη τῆς ὑπεροχῆς παρέχει αὐτῷ τὴν ἀρετὴν. τῆς γενναιοφροσύνης καὶ τῆς τιμῆς, ὡσπερ ἡ ἀδρεΐα καὶ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀναπτύσσει ἐν αὐτῷ τὸ εὐγενὲς συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς καὶ ἐκτιμῆσεως, ὧν ἕνεκα δὲν δύναται νὰ καταβιβασθῆ εἰς βαθμὸν ἐξευτελισμοῦ καὶ ἐξαχρειώσεως. Κτᾶται τὴν γενναιοφροσύνην καὶ ὑπερήφανίαν τοῦ λέοντος

(Ἔπεται τὸ τέλος)

 Παρακαλῶ θερμῶς πάντας τοὺς λαβόντας Ἀγγελίας τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἑλλησιαστικῶν Λόγων μου, ἵνα μοι ἐπιστρέψωσιν αὐτάς ὡς τάχιστα, διότι ἡ ἐκτύπωσις ἤρχισεν ἤδη.

Δ. Χ" ΔΑΝΙΗΛ

Ο ΜΟΝΟΣ ΒΟΗΘΟΣ ΚΑΙ ΙΑΡΗΓΟΡΟΣ

ΜΟΛΑΚΙΣ συμβαίνει εἰς τὸν βον μας νὰ υφίσταμεθα παντοίας στερήσεις καὶ σμυρᾶς, νὰ δοκιμάζωμεν θλίψεις καὶ στενοχωρίας πολλὰς κινδύνους καὶ διωγμοὺς φοβεροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ υγίεια μας καὶ ἡ ζωὴ μας αὐτὴ κινδυνεύουσι καὶ ἐν γένει εἰς οὐχὶ εὐχαριστὸν κατάστασην εὐρισκώμεθα.

Αἱ ἀνάγκαι μας εἶναι πολλαπλαῖαι καὶ τοιαῦται, ὥστε ἀδυνατοῦντες μόνοι εἰς αὐτάς νὰ ἐπαρκέσωμεν, εἰς τὸν ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ἡμῶν καὶ τελειότερον, ἀπειράγαθον καὶ πανυπερτέλειον Θεὸν προσδρόμεν, εἰς αὐτὸν πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μας ἀναθεύοντες.

Ὁ ἀδύνατος πρὸς τὸν δυνατὸν τὴν χεῖρα τείνει· ὁ ἀσθενὴς πρὸς τὸν υγιαίνοντα.

Ἡμεῖς ὅμως ἐντελῶς ἀνίσχυροί, ἐντελῶς ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι εἴμεθα· εἰς γνῶσιν ὑστερούμεν, εἰς δύναμιν ἐπίσης, εἰς ἀρετὴν ὡσαύτως.

Ἄν ἀναλγησθῶμεν τὴν παρηγοσίαν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμοφανῶς θὰ ἴδωμεν τὸ μέγα χάρις, τὸ ὅποιον ὑπάρχει μεταξύ τῆς ἡμετέρας γνώσεως καὶ τῆς τοῦ Παντογνώστου· θὰ καταληθθῶμεν ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου, ἔσταν κατῳδωμεν τὴν παντελῆ ἀγνοσίαν μας, τὴν νηπιώδη διάνοιάν μας, τὸ ἀμυδρότατον ὄφθ μας.

Ἡ δύναμις μας πρὸ τοῦ Παντοδυναμοῦ τί εἶναι;

Μηδέν.

Σταγῶν πρὸ παμμυρίων ὠκεανῶν ἀκτὴς πρὸ παμμυρίων ἡλίων.

Καὶ ὅμως ποσάκις ὑπερηφανεύμεθα, κομπίζομεν καὶ με-

γαλαυχώμεν, μὴ κατανοοῦντες τὴν ἀδυναμίαν μας, τὴν ἀνικανότητά μας καὶ ἀθλιότητα!

Ἠθικῶς τί εἴμεθα ἀπέναντι τοῦ Παναγίου;

Ῥίκος καὶ σὺβάλον!

Ἄγιος αὐτός· ἔρρ-πωμένοι καὶ μεμολυσμένοι ἡμεῖς.

Δίκαιος αὐτός· ἀδικοὶ ἡμεῖς.

Ἀνεξίκανος αὐτός καὶ πρᾶτος· ἐκδικητικοὶ ἡμεῖς καὶ ὀργίλοι.

Πολιεύς-πλαγγνος αὐτός· ἀσπλαγγνοὶ ἡμεῖς.

Ἄγχιος αὐτός· πονηροὶ ἡμεῖς.

Πλήρης ἀγάπης αὐτός· πλήρεις ρίσους ἡμεῖς.

Ὡστε βλέπετε ὅτι ὑπὸ πάσαι τὰς ἐπιθήσεις ὑστερούμεν· ἡ ἀδυναμία καὶ μηδανότης μᾶς περισφίγγουσι.

Τίς λοιπὸν τὰ ἄλλεῖποντα θὰ ἀναπληρώσῃ;

Τίς τὴν ἀδυναμίαν εἰς παντοδυναμίαν θὰ μεταβάλῃ;

Τίς τὴν ἐλοτελῆ ἀγνοίαν εἰς σοφίαν πραγματικὴν θὰ μετατρέψῃ;

Τίς τοὺς γυμνοὺς ἡμᾶς ἡθικῶς διὰ τῆς τελείας ἡθικῆς θὰ περιενδύσῃ;

Ὁ Κύριος ἡμῶν.

Λυπούμεθα;

Αὐτός διατρεδάξει τὴν λύπην μας· μᾶς ἐνθαρρύνει καὶ ἐν σχύει· λόγους γλυκεῖας ἐλπίδος καὶ παρηγορίας μᾶς ἀπευθύνει· τὴν θλίψιν μας εἰς χαρὰν μετατρέπει, τὴν ἀθυρίαν μας εἰς εὐθυρίαν μεταβάλλει.

Ἀσθενοῦμεν καὶ ὁ θάνατος μᾶς φοβίζει.

Αὐτός μᾶς χαροποιεῖ· τὴν δειλίαν καὶ τὸν φόβον ἀποδιώκει· τὸν θάνατον ὡς ἀπολαύσεως αἴτιον καὶ κέρδους ἀμυδρότου πρόξενον μᾶς τὸν περιστάξ, τῆς ζωῆς σκότης τὸ πρόσκαιρον κατεδεικνύων.

«Τί φοβεῖσθε; μᾶς λέγει. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἂν μείνητε, με πολλὰς θὰ ποτῶσθε πικρίας, ἀπείρους θὰ δοκιμάσητε λύπας· ἐκεῖ ὅμως ἂν μεταθῆτε, πανευδαίμονες καὶ τρισόλβιοι θὰ ἦσθε· τῆς μακροβιότητος ἀρρήτως θὰ ἀπολαύητε· θὰ ἦσθε μακρὰν τῶν βατίνων καὶ ὀδυνῶν τοῦ κόσμου, μακρὰν τοῦ φθίονου, μακρὰν τῶν ῥαδιουργιῶν, μακρὰν τῆς ἐπιβουλῆς καὶ τῆς ἀδικίας. Ἐμὲ διὰ παντός θὰ βλέπητε καὶ μετὰ τῶν ἁγίων μου θὰ συγχορεύηται. Πρὸς τί λοιπὸν ὁ φόβος σας αὐτός; πρὸς τί ἡ κατηφής σας ἔψις; πρὸς τί τὸ περιδᾶς βλέμμα σας;»

Φίλτατον τέκνον μᾶς ἀποθνήσκει· κάριον τραῦμα τὴν καρδίαν μας πλήττει τοὺς ὀφθαλμούς μας ἀθόνα καταπλημμυρίζουσι δάκρυα· πένθος βαρὺ μᾶς κατέχει.

Τίς θὰ μᾶς παρηγορήσῃ; τίς εἰς τὴν καρδίαν μας δύναμι καὶ καρτερίαν θὰ δώσῃ; τίς τὰ δάκρυά μας θὰ σπογγίσῃ; τίς ἐλπίδος θείας θὰ μᾶς ἐμπλήρῃ;

Τίς ἄλλος ἢ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν;

Αὐτός μᾶς ἐνθαρρύνει, διαβεβαιῶν, ὅτι εἰς τὰς κρατικὰς αὐτοῦ χεῖρας τὴν ἀθανασίαν ἔχων τὴν μεταδίδοι καὶ εἰς τὰ πλάσματά του· ὅτι ὁ θάνατος πρὸς τὸ φαινόμενον ὑπάρχει· δὲν εἶναι πραγματικὸς θάνατος ἔχι, εἶναι ζωὴ.

Ἐκ τοῦ θανάτου, λέγει, μεταβαίνομεν εἰς τὴν ζωὴν.

Μόνος ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἰκανὸς νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Οὔτε οἱ πλήρεις ἀγάπης καὶ γλυκύτητος μεστοὶ τῶν συγγενῶν μας λόγοι, οὔτε τῶν φίλων αἱ φαιδραὶ καὶ εὐθυμοὶ δμιλῆαι, οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ δόξα, οὔτε ἡ εὐρυμάθεια· οὐδὲν

τούτων μᾶς δίδει δύναμιν θεϊάν, παραμυθίαν οὐράνιον.
 Σήμερον εἴμεθα πλούσιοι.
 Αὔριον εὐρισκόμεθα πένητας.
 Τὴν ἐσπέραν τῶν πάντων ἀφθονίαν ἔχομεν.
 Τὴν πρωίαν ἐγειρόμεθα μὲ τὸ βλαβάντιόν μας κενὸν μὲ ἔνδειαν φρικώδη.

Ποῖος λοιπὸν θὰ ἀποβῆλῃ ἀφ' ἡμῶν τὴν ἀθυμίαν καὶ στενοχωρίαν; τίς θὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ὀλίψιν;

Ὁ Ἰησοῦς.

Πάντες μᾶς περιφρονοῦν οἱ χθὲς φίλοι, οἱ πρόφῃν κολακεύοντες ἡμᾶς, σήμερον, ὅτε εἰς ἔνδειαν περιήλθομεν μᾶς ἐγκαταλείπουν, περιφρονήσεως βλέμμα μᾶς ῥίπτουν, μᾶς ἀποστρέφονται καὶ μᾶς ὑβρίζουν.

Ποῖος θὰ μᾶς δεγθῆ; τίς θὰ μᾶς περιπτύχῃ; τίς συμπαθῆ καὶ γλυκεῖαν πρόσκλησιν θὰ μᾶς ἀποστείνῃ;

Ὁ Σωτὴρ.

Πότε θμῶς;

Ὅταν εἰς αὐτὸν πιστεύωμεν καὶ τὰς ἐντολάς του τηρῶμεν.

Πότε;

Ὅταν εἰς αὐτὸν ἀποδεδέπωμεν καὶ αὐτὸν ἀγαπῶμεν.

Πλέομεν ἐν θαλάσῃ τρικυμιώδει, τὰ κύματα ἀλλεπαλληλα καὶ ἀγρία μᾶς περιζωννύουν, τοῦ καταποντισμοῦ ὁ κίνδυνος ἀφρευκτος.

Τίς θὰ μᾶς σώσῃ;

Τίς χεῖρα βοήθειας θὰ τείνῃ;

Τίς σιγὴν εἰς τὴν θάλασσαν θὰ ἐπιβῆλῃ;

Ὁ Χριστός.

Πότε θμῶς;

Ὅταν ἐν αὐτῷ ζῶμεν, εἰς αὐτὸν ἀφοσιώμεθα καὶ αὐτὸν παρακαλῶμεν.

Εἰς ἔρημον εὐρισκόμεθα ἢ νῦξ ἀσέληνος εἶναι σιγὴ νεκρικὴ βασιλεύει· οἱ ληστὰὶ καταφθάνουν ὁ φόβος κορυφούται ὁ κίνδυνος πλησίον ἢ ζωὴ μας κινδυνεύει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸν θάνατον περιμένομεν.

Τίς θὰ μᾶς λυτρώσῃ; τίς τοὺς ληστὰς θὰ διώξῃ; τίς τὸν κίνδυνον θάποσει;

Ὁ Ἰησοῦς.

Πόσον μωροὶ καὶ παράφρονες εἶναι οἱ μὴ κατάνοοι οὐκ οἰκτιροῦντες οὐκ ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ εἰς Χριστὸν πίστις! Ἄβόηθτοι μένομεν.

Τὸ θέλομεν.

Ἀπαρηγόρητοι εἰς τὰς θλίψεις καὶ συμφορὰς εἴμεθα.

Τὸ θέλομεν.

Πτωχοὶ καὶ ἀθλοὶ εἴμεθα.

Τὸ θέλομεν.

Δυστυχοῦμεν καὶ κινδυνεύομεν.

Καὶ αὐτὸ τὸ θέλομεν.

Πᾶν ὅ,τι πάσχουμεν καὶ ὑφίστάμεθα ἐξ ἡμῶν αὐτῶν προέρχεται.

Εἰς τὴν ἀμαρτίαν ὑποπίπτομεν.

Καὶ αὐτὸ τὸ θέλομεν.

Ζητοῦμεν βοήθειαν παρὰ τοῦ Κυρίου χωρὶς νὰ φροντίζωμεν νὰ τὸν γνωρίσωμεν κατὰ βάθος, νὰ μάθωμεν τί παρ' ἡμῶν

ἀπαιτεῖ, πῶς δυνάμεθα ἀρεστοὶ νὰ φανῶμεν.

Τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ἀπομακρυνόμεθα.

Τῶν λόγων του παρατάται γινόμεθα.

Τὸν περιφρονοῦμεν μὲ τοὺς λόγους μας τὸν περιφρονοῦμεν καὶ μὲ τὰ ἔργα μας.

Τὸν βλαστηροῦμεν μὲ τὴν γλῶσσάν μας τὸν βλαστηροῦμεν εἰς πλεόν καὶ μὲ τὰ ἔργα μας καὶ μὲ τοὺς τρόπους μας.

Πῶς λοιπὸν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ μᾶς βοηθῆ; πῶς θέλομεν νὰ μᾶς παρηγορῆ;

Πῶς τολμῶμεν νὰ τὸν παρακαλῶμεν, πενόμενοι ἐν τῷ τὸν καταφρονοῦμεν πλουτοῦντες;

Πῶς τολμῶμεν νὰ τὸν ἐπικαλῶμεθα κινδυνεύοντες, ἀφ' οὗ τὸν ὑβρίζομεν ἐν ἀσφαλῆ εὐρισκόμενοι;

Βοηθῆς αὐτὸς, ὑποστηρικτὴς αὐτὸς, παρήγορος αὐτὸς, βοηθεῖ, ὑποστηρίζει καὶ παρηγορεῖ τοὺς αὐτὸν ἀκολουθεύοντας καὶ αὐτὸν λατρεύοντας.

Θεὸς ἡ δύναμις του οὐράνιος ἡ δόξα του ἡ σοφία του ἀπειρος. Τὰ θεῖα δὲ ταῦτα καὶ ἔργα προσόντα καὶ εἰς τὸν ἀγαπῶντα αὐτὸν παρέχει καὶ εἰς τὸν εἰς αὐτὸν ὑπακούοντα χαρίζει.

Τίς λοιπὸν εἰς αὐτὸν δὲν θὰ σπεύσῃ;

Τίς εἰς τὴν πρόσκλησίν του θὰ κωφεύσῃ;

Τίς τὰ ὄτα θὰ κλείσῃ;

Τίς τὰ νῦτα θὰ στρέψῃ;

Πάντες λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἄς δράμωμεν, τὴν βοήθειάν του ἄς ζητήσωμεν καὶ παρευθὺς θὰ τὴν λάβωμεν.

Ἐν Περραιῶ,

Ὁκτώβριος 1899

Ἀθανάσιος Α. Πάλλης

Μεταφέρομεν πρῶτοι εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην, ὅπως γνωρίσωμεν ποία ἡ μετὰ τοῦ Πάππα καὶ τῆς Γαλλίας σχέσις, πῶς ἔννοεῖ τὰ καθήκοντά του ὁ συνετὸς καὶ πολύμητις Λέων ὁ ΙΓ' καὶ ποίας ἀπευθύνει τῷ γαλλικῷ Κλήρῳ συμβουλίας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΙΓ'

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

Πρὸς τοὺς Σεβασμίους Ἡμῶν ἀδελφοὺς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους, ἐπισκόπους καὶ πρὸς τὸν κλήρον τῆς Γαλλίας.

Σεβασμοὶ ἀδελφοί,
 Φιλτάτα τέκνα,

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνήλθομεν εἰς τὴν παπικὴν καθέδραν, ἡ Γαλλία ἦτο πάντοτε τὸ ἀντικείμενον τῆς μερίμνης Ἡμῶν καὶ τῆς ἰδιαίτερας Ἡμῶν ἀγάπης.

Ἐγκώμιον τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ κλήρου αὐτῆς.

Ἐν αὐτῇ, τῶνόντι, ἐν τῇ πρόδῳ τῶν αἰώνων ὠθεύμενος ὑπὸ τῶν ἀδιερευνητῶν σχεδίων τῆς εὐσπλαγγίας Αὐτοῦ

ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὁ Θεὸς ἐξέλεξεν ἐκ προτιμήσεως, τοὺς ἀποστολικούς ἀνδρας, τοὺς ὀρισμένους νὰ διδάσκωσι τὴν ἀληθῆ πίστιν ἕως εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης καὶ νὰ φέρωσι τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰ βεβυθισμένα εἰς τὴν σκοτίαν τῆς εἰδωλολατρείας ἔθνη. Προώρυσεν αὐτὴν ὡς ὑπερασπιστὴν τῆς Αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ ὡς ὄργανον τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἔργων: *Gesta Dei per Francos*. (Ὅσα διὰ τῶν φράγκων ὁ Θεὸς διεπράξατο).

Εἰς οὕτως ὑψηλὴν ἀποστολὴν ἀναποκρίνονται βεβαίως πολυάριθμα καὶ σπουδαία καθήκοντα. Ἐπιθυμούντες δὲ ὡς οἱ προκάτοχοι Ἡμῶν, νὰ ἴδωμεν τὴν Γαλλίαν συμπληρούσαν πιστῶς τὴν ἐνδόξον ἀποστολὴν, ἥτις ἀνετέθη αὐτῇ, τῇ ἔχρισεν ἡδὴ ἀπευθύνει πολλὰκις, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς Ἡμῶν παπωσύνης, τὰς συμβουλὰς, τὰς ἐνοχρήσεις καὶ παροτρύνσεις Ἡμῶν. Ἐπραγματεύθημεν εἰδικῶς περὶ τούτου εἰς τὴν Ἐγκύκλιον Ἡμῶν τῆς 8-ης Φεβρουαρίου 1884, «Τὸ εὐγενέστατον τῶν Γαλλῶν ἔθνος καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἡμῶν τῆς 16 Φεβρουαρίου 1892, τὴν δημοσιευθεῖσαν γαλλιστί. «Ἐν μέσῳ τῶν μεριμνῶν . . . ».

Οἱ λόγοι Ἡμῶν δὲν ἔμειναν ἀκαρποφόροι, καὶ γνωρίζομεν παρ' Ἡμῶν, Σεβαστοὶ ἀδελφοί, ὅτι μέγα μέρος τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ τηρεῖ πάντοτε ἐντίμως τὴν πίστιν τῶν προγόνων αὐτοῦ καὶ ἐκπληροῖ πιστῶς τὰ ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα. Ἐξ ἄλλου, δὲν θα ἦτο δυνατόν νὰ μὴ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ ἔγχροιοὶ τῆς ἀγίας ταύτης πίστεως δὲν ἔμειναν ἀδρανεῖς καὶ ὅτι ἐπέτυχον νὰ ἀποβάλλωσι πᾶσαν ὀρθοσκευτικὴν ἀρχὴν ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν, αἰτινες, ἐπομένως, ζῶσι εἰς ἀξιοθρήνητον ἀγίαν τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας καὶ εἰς πλήρη ἀδιαφορίαν διὰ πᾶν ὅ, τι ἀφορᾷ τὰ πνευματικὰ αὐτῶν συμφέροντα καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐὰν λοιπὸν, καὶ δικαίως, συγχάριμεν τῇ Γαλλίᾳ διότι εἶναι τὸ κέντρον τοῦ κηρύγματος διὰ τὰ ἅπιστα ἔθνη, ὀφείλομεν καὶ νὰ ἐπισχύσωμεν ἐπίσης τὰς προσπάθειάς ἐκείνων ἐκ τῶν τέκνων αὐτῆς, ἅτινα ἐστρατολογημένα εἰς τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐργάζονται ὅπως εὐαγγελίσωσι τοὺς συμπατριώτας των, ὅπως προσυλλάττωσι αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τῆς τοῦ ὕλισμοῦ φυσικότητος καὶ τῆς ἀπιστίας μετὰ τῶν ἀπιστίων. καὶ ἀναποφεύκτων αὐτῶν συνεπειῶν. Κεκλημένοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ βουλήματος νὰ γείνωσι σωτήρες τοῦ κόσμου οἱ ἱερεῖς ὀφείλωσι πάντοτε, καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι εἶναι ἐξ αὐτῆς τῆς καθιερώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «τὸ ἄλλας τῆς γῆς»,* ὅθεν ὁ ἅγιος Παῦλος, γράφων εἰς τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον, συμπεραίνει δικαίως «ὅτι ὀφείλωσι νὰ εἶναι ὁ τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ».**

Ἡ γνώσις τῆς τοιαύτης καταστάσεως τοῦ γαλλικοῦ κλήρου ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν λαμβάνομεν εἴτε διὰ τῶν ἀνὰ τετραετίαν ἀρρηγήσεων τὰς ὁποίας στέλλετε Ἡμῖν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐπισκοπῆς ὑμῶν συμφώνως τῷ κανονισμῷ Σίξτου τοῦ Ε', εἴτε διὰ τῆς προφορικῆς συγκοινωνίας τὴν ὁποίαν ἔχομεν μεθ' ὑμῶν ὅταν ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνδιαλεγώμεθα μεθ' ὑμῶν καὶ νὰ δεχώμεθα τὰς ἐκμυστηρεύσεις ὑμῶν, εἶναι δι' ἡμᾶς, Σεβαστοὶ ἀδελφοί, μεγάλη πάν-

τοτε παρηγορία. Μάλιστα, ἡ σεμνοπρέπεια τῆς ζωῆς, ἡ ζέσις τῆς πίστεως, τὸ πνεῦμα τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς θυσίας ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ μεγαλοψυχία τοῦ ζήλου, ἡ ἀνεξάντλητος πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ ἐν πᾶσι τοῖς εὐγενεῖσι καὶ γονιμοῖς ἐπιχειρήσεσιν ἐνέργεια, αἰτινες σκοποῦσι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, τὴν εὐτυχίαν τῆς πατρίδος: τοιαῦτα εἶναι αἱ πατροπαράδοτοι καὶ πολύτιμοι ἰδιότητες τοῦ γαλλικοῦ κλήρου, εἰς τὰς ὁποίας χαίροντες ἀποδίδομεν ἐνταῦθα δημοσίαν καὶ πατρικὴν μαρτυρίαν.

Ἄναγκαῖαι συμβουλαί.

Ἐν τούτοις ὡς ἐκ τῆς τρυφερᾶς καὶ βαθείας ἀγάπης τὴν ἐποίαν ὑπὲρ αὐτοῦ τρέφομεν, καὶ διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ καθήκον τοῦ ἀποστολικοῦ Ἡμῶν ὑπουργήματος καὶ διὰ νὰ ἀναποκριθῶμεν εἰς τὴν ζῶσαν Ἡμῶν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἴδωμεν αὐτὸν ἐμμένοντα πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἀπεφασίσαιμεν, Σεβαστοὶ ἀδελφοί, νὰ πραγματοποιῶμεν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιστολῆς περὶ τινων πραγμάτων, ἅτινα αἱ ἐνεργεῖαι περιστατικῶς συνιστῶσι ἐπιμόνω εἰς τὴν εὐσυνείδητον προσοχὴν τῶν πρώτων ποιμένων τῆς Γαλλικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερέων τῶν ἐργαζομένων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν.

Εἶναι κατὰ πρώτον πρῶγμα βέβαιον ὅτι, ὅταν ὑψηλότερον εἶναι καθήκον τι, ὅσον πολύπλοκον, δύσκολον, τόσον ἐκτενεστέρα καὶ συντονωτέρα πρέπει νὰ εἶναι ἡ προετοιμασία ἐκείνων, οἵτινες εἶναι κεκλημένοι ὅπως ἐκτελέσωσιν αὐτό. Ἄλλ' ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἀξίωμα ὑψηλότερον τῆς ἱερωσύνης, καὶ ὑπόυργημα ἐπὶ βάλλον βαρυτέραν εὐθύνην, ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν καθαγιασιν ὄλων τῶν ἐλευθέρων πρῆξεων τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι ἡ κυβερνήσις τῶν ψυχῶν περὶ τῆς ὁποίας οἱ Πατέρες εἶπον δικαίως, ὅτι εἶναι «ἡ τέχνη τῶν τεχνῶν» ἥτοι ἡ σπουδαιότερα καὶ λεπτοτέρα ὄλων τῶν ἔργων, εἰς τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐπιδοθῇ πρὸς ὠφέλειαν τῶν ὁμοίων του, «τέχνη τεχνῶν ἢ κυβερνήσις τῶν ψυχῶν».(¹) Οὐδὲν λοιπὸν πρέπει νὰ παραμεληθῆται διὰ νὰ προεφοδιάσωμεν, ὅπως ἐκπληρώσωσι ἀξίως καὶ καρποφόρως τοιαύτην ἀποστολὴν, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους κλήσις θεῖα προσκαλεῖ εἰς τούτο.

Οἱ μέλλοντες ἱερεῖς.

Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ τῶν παιδῶν ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ὑψίστος ἐνεφύτευσε σπέρματα τοιαύτης κλήσεως. Γνωρίζομεν ὅτι εἰς ὀρισμένον τινὰ ὀρθὸν γαλλικῶν ἐπισκοπῶν, διὰ τῶν φρονίμων ὑμῶν συστάσεων, οἱ ἱερεῖς τῶν ἐνοριῶν, μάλιστα τῶν χωριῶν, φροντίζουσι ἐν ἀξιεπαίνῳ ζήλῳ καὶ αὐταπαρνήσει νὰ ἀρχίξωσι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν στοιχειώδη παιδείαν τῶν παιδῶν εἰς τὰ ὁποία παρετήρησαν διαθέσεις σοβαρᾶς πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα.

Τὰ τῶν πρεσβυτεριῶν σχολεῖα εἶναι οἷον: ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς ἀνωφερῶς ταύτης κλίμακος, ἥτις κατὰ πρῶτον διὰ τῶν μικρῶν, ἔπειτα διὰ τῶν μεγάλων ἱεροδιδασκαλείων, θὰ ἀνοψώσῃ μέχρι τῆς ἱερωσύνης τοῦ ζῆνους εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Σωτὴρ ἐπαναλαμβάνει τὴν κλήσιν τὴν ἀπευθυνθεῖσαν εἰς τὸν Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν, Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον: «Ἄφετε τὰ δίκτυά σας, δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων».(²)

(Συνέχεια)

*) Ματθ. ε', 13.

**) Ι. Τιμοθ. δ', 12.

¹) S. Greg. M. Lib. Regulæ Past. P. I. C. 1.

²) Ματθαῖος, δ', 19.

ΠΟΙΚΙΛΑ

*** * ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΖΩΗ.**—Ἀναγνώστα, πῶς ἵπτανται αἱ ἡμέραι! Πῶς ἡ ἐπαύριον ποτὲ δὲν ἐπανάρχεται! Πῶς ἐκάστη ἡμέρα ἔρχεται, διαβαίνει καὶ ποτὲ δὲν ἐπανάρχεται! Δὲν ἐνθυμεῖσαι ἀποφάσεις σου τινάς; Ἀποφάσεις πρὸς καλλιτέραν ζωὴν; Προσεκτικωτέραν χρῆσιν τοῦ χρόνου σου; Τάσεις πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐπιθυμίας σου διὰ τὴν ἕξ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς ἀνθρωπότητος; Κρατεῖς ἀρὰ γε ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην σου ὅλα ταῦτα; Ἐγὼ τὰ ἐνθυμοῦμαι, ἀναγνώστα, ἀλλὰ μετὰ λύπης, διότι ἐγρησάμεν. Τίνι τρόπῳ ἐξετελέσαμεν τὰς ἀποφάσεις μας ταύτας; Συγκρίνοντας τὰς παρελθούσας ἡμέρας τοῦ βίου πρὸς τὰς ἐνεστώσας; ὅποια σύγκρισις! Ἐὰν ἤθελε τις ἐρωτῆσαι ἡμᾶς πόσον ἐκερδήσαμεν ἐφέτος εἰς τὸ ἐμπόριόν μας, πολὺ εὐκολώτερον ἤθελον ἀπαντήσῃ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐρωτᾷ, οὐδὲ πρέπει νὰ μὲ ἐρωτᾷ· ἀδελφέ τί καὶ πόσον ἐκερδήσας διὰ τὴν ψυχὴν σου; Προώδευσας; Ἄν καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι χριστιανὸς ὑπόχρεως εἶσαι νὰ προσδεύῃς. Εἰπέ μοι, ἀδελφέ, ἰσχυρότερος εἶσαι σήμερον ἢ χθές; Ἡ πίστις σου πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἶναι ζωηροτέρα; Ἐπροχώρησας εἰς τὴν ἀγοσσεργίαν; Ἐγεύθης ἐμπράκτως ὅποια εἶναι ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη; Ἰδὲ, αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες καὶ τὰ ἔτη πῶς διαβαίνουν, ὁ χρόνος πλησιάζει. Κατεσκευάσας περαιομένην καὶ λείαν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν ὁδὸν σου; Λάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ἡ οὐράνιος κατοικία πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος σου; Διωρώσας ταῦτα πάντα, ἀδελφέ; Ἐὰν ναί, δός τὴν χεῖρά σου νὰ συμβαδίζωμεν. Ἄγωμεν εὐθυμοὶ πρὸς τὸν οἶκον.

Ἄλλὰ ἐὰν ἄλλως ἔχουσι τὰ πράγματα· ἐὰν ἔμεινας πολὺ ὀπίσω εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν καὶ ἔρῃαι, ἐὰν δὲν φέρῃς τὸν σταυρὸν σου· ἐὰν ἡ αὐταπάρησις εἶναι μακρὰν ἀπὸ σέ· ἐὰν δὲν ἐδέχθῃς τὴν εἰρηνικὴν ἐν πίστει μεταβάσιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, Στήθι ἀδελφέ! Μετὰ συντριβῆς καρδίας σε ἱκετεύω, σε παρακαλῶ! Ἀκουσον με! Μὴ ἀδελφέ μὴ ἀνάδαλλε δι' ἄλλην ἡμέραν τὴν σοβαρὰν ταύτην ἐργασίαν. Πρῶσεχε τί πράττεις! Βλέπε ποῦ βαδίζεις. Γνωρίζεις τί σε προσμένει εἰς τὴν ὁδὸν σου; Σκέφθην, πόσοι ἐκ τῶν ἀγαπητῶν σου ἀπῆλθον τοῦ κόσμου τούτου. Τὸ μέλλον ἀδύλον· μετ' ὀλίγον δυνατὸν καὶ διὰ σέ νὰ πενθῶσι. Ἐλπίζεις, νὰ ἴδῃς τὴν ὀρατότητα ἄλλης ἀνοίξεως; Καὶ τοῦτο ἀγνοεῖς; Δὲν εἶναι δὲ διόλου ἀπίθανον ἄλλοι νὰ ἴδωσιν τὴν ἐπὶ τοῦ χρόνου σου ἀναρυσμένην χλόην. Ἄλλοι πλανώμενοι διαβάται νὰ βλέπωσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, παιζούσας ἐπὶ τῆς πλακῆς σου! Πῶς τότε θέλει ἐγερεθῆ ἡ ἀθάνατος ψυχὴ σου, ἐνώπιον τοῦ θείου κριτηρίου; Γρηγορεῖ, καὶ ἀνάνησον, ἀδελφέ, ἀπὸ τοῦ βαθέος τούτου ὑπνοῦ· ἐξύπνησον, ἐγέρθητι καὶ προσκολληθήτι εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ἄλλὰ μὴ περιφρονήσῃς τὰς ἀδελφικὰς μου ταύτας ὑπομνήσεις. Γνωρίζε ὅτι αὗται προσέρχονται ἀπὸ ἕνα ὁμοιοπαθῆ σου, ἀπὸ ἕνα ὅστις αἰσθάνεται τὴν βραεῖαν εὐθύνην διὰ τὰ καθήκοντά του, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὁμοίων του. Μὴ δῶς ἀνάπυσιν, μηδὲ νυσταγμὸν εἰς τὰ βλέφαρά σου, ἕως ὅτου δὲν συμβιβασθῇς μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ θερμῆς προσευχῆς. Ἐπικαλέσου αὐτὸν, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα λάβῃς ἄφεσιν καὶ συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν σου καὶ ἰσχύιν διὰ καλλιτέραν πρὸς τὸν Θεὸν ζωὴν. Ἐξ ὧν τούτων, γινώσκεις τί θὰ ἀπολαύσῃς, ἐὰν εἶσαι

πιστὸς ἐκπληρωτὴς τῆς θελήσεως Του; Πολύ, ὦ πολὺ θὰ κερδήσῃς! Πρῶτον καὶ τὸ τιμαλοῦστερον ζωὴν αἰώνιον. Θὰ γείνης πιστὸς, τίμιος, καὶ εὐσυνείδητος πολίτης. Μετὰ ζήλου μετὰ πόθου καὶ μετὰ καρτερίας θὰ ἐργασθῇς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους σου. Θὰ γείνης καλλίτερος γείτων, καλλίτερος πατήρ, καλλίτερος υἱὸς, καλλίτερος σύζυγος, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου πολιτικὰ τε καὶ πνευματικὰ, θὰ ἔχῃς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Εἶθε νὰ μὴ πρᾶξωμεν, νὰ μὴ γράψωμεν, νὰ μὴ ἐμιλήσωμεν τι διὰ τὸ ὅποιον ἠθέλωμεν λυπηθῆ, καὶ τὸ ὅποιον ἤθελε καλύψει δι' αἰσχρὸν τὸ πρόσωπόν μας ἐν τῷ καιρῷ τῆς μετὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς παγκοσμίου καὶ φοβερᾶς κρίσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!

Εἶθε!

Βάρνα Νοέμβριος 1899.

Γ. Β—ς.

*** * Ο ΨΙΤΤΑΚΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ.**—Ἡ βασιλισσα Βικτωρία δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι ἔχει εἰς τὸ βασιλεῖόν της ἕνα τοῦλάχιστον ὑπῆκόον της, ὅστις δὲν κλακεῖ αὐτήν. Ὁ ὑπῆκοος οὗτος εἶναι εἰς ψιττακὸς καὶ ἰδοὺ κατὰ τι ἀγγλικὸν περιοδικόν, πῶς ἐγνώρισεν αὐτόν.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ βασιλισσα Βικτωρία, πορευθεῖσα νὰ συμβουλευθῇ τὸν πνευματικὸν αὐτῆς, ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀκούει αἰσρῆς ψιττακὸν ἐγκακλεισμένον ἐν κλωδῷ, ἐν τῇ διόδιῳ, φλυαροῦντα λέξεις τινὰς ἐντόνως ἀπειληθικάς. Μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐνοήσῃ τὴν γλώσσαν τοῦ παπαγάλου ἡ βασιλισσα ἐστράφη πρὸς τὸν πνευματικόν·

— Τί λέγει ὁ ψιττακός;

Ἐκκλησιαστικὸς συγκεχυμένος καὶ ἐν στενοχωρίᾳ·

— Ἄν εὐαρεστεῖται ἡ Μεγαλειότης Σας, θὰ προστίμων νὰ μὴ ἐπαναλάβω αὐτὸ πρὸς Ὑμᾶς.

Ἐπιμενούσης τῆς βασιλευσῆς, ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς ὄλιος θεορουθῆμένος ἠμολόγησεν ἐν τέλει·

— Ἀρῶ ἡ Μεγαλειότης Σας ἐπιμένει. . . Ὁ ψιττακὸς εἶπεν: «Ἐμπρὸς, βράζει, φεῦγε, σὺ δυσσεύθης γρατα».

Ἡ δυσσεύθης γρατὰ ἀνεγώρησε καγχάζουσα·

— Εἶμαι εὐτυχὴς μαθητεύουσα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ Κράτει μου μία τοῦλάχιστον φωνὴ, ἥτις δὲν φοβεῖται νὰ μοι εἴπῃ κατὰ πρόσωπον ὅτι φρονοῦσι περὶ ἐμοῦ.

*** * ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ.**—Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς ἡμετέρας ἐσχίρας συμποσοῦται κατὰ τὸ παρὸν εἰς 1534 ἑκατομμύρια ψυχὰς, μετὰ 1100 θρησκειαῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐν γένει ὑπολογίζεται εἰς 490 ἑκατομμύρια, ἐκ τῶν ὁποίων 221 ἑκατομμύρια εἰσι Ῥωμαιοκαθολικοὶ, 94 ἑκατομμύρια Ὀρθόδοξοι, 165 ἑκατομμύρια Δι-ἀμαρτυρούμενοι μετὰ τῶν ὑποδιαιρέσεων αὐτῶν καὶ 10 ἑκατομμύρια διάφοροι αἱρετικοί.

Εἰς τὰς μὴ Χριστιανικὰς θρησκείας ἀνήκουσιν·

1-ον) Περὶ τὰ 7—8 ἑκατομμύρια Ἰουδαίων. 2-ον) 178 ἑκατομμύρια Μωαμεθανῶν, ὁπαδῶν τοῦ Ἰσλάμ, ὑποδιαιρουμένων εἰς Σουνίτας, Σεχίτας καὶ Βαλγιδάτας, καὶ περὶ τὰς 70 μωαμεθανικῶν αἱρέσεων. 3-ον) 858 περίπου ἑκατομμύρια εἰδωλολατρῶν· ἐκ τούτων 147 ἑκατομμύρια προσβεβούσι τὴν Βραχμανικὴν θρησκείαν, 510 ἑκατομμύρια εἰσι Βουδδιστάι, (Μογγόλοι, Σῖναι

καὶ Ἰάπωνες). Εἰς 200 δὲ περίπου ἑκατομμύρια συμποσοῦνται οἱ λοιποὶ εἰδωλολάτραι.

* * * Λαμπρὰ ἐπιτυχία ἔσπεψε τὴν καλλιτεχνικὴν ἔσπεριδα τὴν δευτέραν τὴν Κυριακὴν τῆς 21 Νοεμβρίου πρὸς ὄφελος τῶν Ἑλλ. Σχολῶν Βάρνης. Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκθέσωμεν ἕκτερες ἡμῶν ἐντυπώσεις, ἀρκούμεθα εἰς τινὰς τοιαύτας τῆς στιγμῆς, ὅσας ἠσθάνθημεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς λαμπρῆς ταύτης ἔσπεριδος. Τὸ πρὸς τοῦτο ἐκδόθεν πρόγραμμα ὠρῖζε μὲν γενικῶς τὰ παραστηθόσμενα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ἰδιαιτέρως, εἶναι μέρη ἀπὸ αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα κυριολεκτικῶς κατέθελξαν τοὺς παρευρισκομένους. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ καλλικελάδος σύζυγος τοῦ φίλου ἡμῶν κ. Α. Φωκᾶ, κ. Νίνα Φωκᾶ μὲς κατεμάγευσε διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ ὠραίας φωνῆς τῆς εἰς τὰ ᾄσματα τῆς (L' Akmé) καὶ (Traviata). Τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καθ' ἃ διήρκεσαν τὰ ᾄσματα τῆς, καὶ κατὰ τὰ ὁποῖα αἱ αἰσθήσεις ὄλου τοῦ ἀκροατηρίου ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἦσαν ἀληθινῶς καλλιτεχνικῆ ἀπέλαυσις. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυρίως συνεκίνησε καὶ ὤψωσε τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἦτο ὅταν ἡ κ. Φωκᾶ εἰς τὸ τέλος ἔψαλλε τὸ δημῶδες ἑλληνικὸν ᾄσμα τὰ «Κρητικὸπουλα», ἐπὶ τοῦ γυν. σταῦ ἡχοῦ τοῦ «μὴ βοσκοπούλα ἀγάπησα». Διὰ πρώτην φορὰν ἐνταῦθα οἱ ἦχοι τῶν ᾄσμάτων αὐτῶν ἐξήρχοντο τόσον γλυκεῖς καὶ τόσον μελωδικοί. Ἐν ὀλίγοις ἡ κ. Φωκᾶ ἐδικαίωσε πληρέστατα τὸν τίτλον τῆς καλλιτεχνικῆς ἔσπεριδος.

Ἐπίσης ὠραῖον ἐντύπωσιν ἐπαρτίκε καὶ ἡ παθητικὴ σκηνὴ «Τὸ ὄνειρον» τοῦ ἑλληνικοῦ ποιητοῦ Ι. Πολέμη. Οἱ ὑποδυθέντες τὰ πρόσωπα κ. Ἀγλαΐα Χατζηπέτρου καὶ Ἰ. Βαρβέρης ἀπέδωσαν τελειότατα, ὅσα ὁ ποιητὴς τρυφερὰ αἰσθημάτων ἐκπράζει εἰς τὸ ὄραϊον τοῦ ποίημα. Ἡ κ. Χατζηπέτρου διὰ τῶν ὠραίων τῆς στάσεων τῆς συμπαθητικωτάτης φωνῆς τῆς καὶ τῆς ἐντέχνου ἀπαγγελίας τῆς κατῴρωσε νὰ ἐξωραίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν πωχὴν σκηνήν, καὶ νὰ συλλογήσῃ τὸ ἀκροατήριον.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἔσπεριδος ἀνέγραψε καὶ τὰ ἐνόματα τῆς δ-ος Benda, ἧτις πρόθυμος πάντα καὶ δωρεὰν προσέρχεται εἰς πᾶσαν ὑπὲρ τῆς Κοινοῦτητος ἡμῶν παράστασιν, τοῦ φίλου ὄλων τῶν Βαρναίων κ. Β. Γουναροπούλου, τοῦ κ. Demelin μετὰ τῆς συναυλίας αὐτοῦ, οἵτινες πάντες κατέθελξαν τὸ πολυπληθὲς ἐκεῖ ἀκροατήριον, βροντωδέστατα χειροκροτηθέντες ἐξ ἐγκαρδίου τέρψεως καὶ ἀνακουφίσεως. Καὶ τέλος ἐδόθη ἡ κωμῶδις «Ὁ Μάγειρος Γραμματεὺς», ζωηρῶς χειροκροτηθεῖσα.

Ἐν γένει, κατὰ τὴν ὁμόφωνον ὁμολογίαν πάντων, ἡ εὐεργετικὴ αὕτη ἔσπερις ἐπέτυχε πληρέστατα, καὶ ἐκηρύχθη ὡς ἡ πρώτη ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἔσπερις, ἡ ὁποῖα ἐδόθη ἐν Βάρνῃ μέχρι τοῦδε, μεταξὺ ὄλων, ὅσαι δίδονται ἀπὸ διαφόρους κωνότητας καὶ Ἐταιρείας.

Δικαίᾳ λοιπὸν εὐγνωμοσύνην δεύεται εἰς τε τὴν λαοῦσαν τὴν πρωτοβουλίαν Σ. Ἐφορείαν ὡς καὶ εἰς τὴν διοργανώσαν τὴν ἔσπεριδα ἐπιτροπὴν, Κ.Κ. Α. Φωκᾶν, Ν. Εὐστρατιάδην καὶ Α. Ἀθανασιάδην.

* * * Προχθὲς Κυριακῆ ἐτελεσθήσαν τὴν μὲν πρωίαν περὶ τὰς 11 π. μ. ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ ναῷ, ἡ στέψις τοῦ φίλου ἡμῶν διερμηγῶς καὶ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἐν ἐνταῦθα Ἐμ-

πορικοῦ Πράκτορος κ. Ἀθανασίου Καζάνη, παρόντων τοῦ Διοικητοῦ κ. Δημήτρου, τοῦ Ἐμπορικοῦ Πράκτορος τῆς Τουρκίας, κ. Μερδουχ Βέη, τοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Βότσηρη Διγενῆ, καὶ τοῦ τῆς Ἰσπανίας κ. Δουρόνη, μεθ' ἧν, ὑποβληθέντων τῶν συγχαρητηρίων, πλοῦσιον παρεβίθη γεύμα εἰς τὸν Διοικητὴν τὸν Πράκτορα καὶ τοὺς οικειοτάτους τῶν νεοῦμρων τὸ δ' ἔσπερας περὶ τὰς 7 ἀνεχώρησαν διὰ Σοφίας εἰς Κων(σταντινούπολιν).

* * * Τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἡμέραν, περὶ τὰς 3 μ. μ., ἐστέφθη ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἐλλόγιμος συνάδελφος κ. Βασιλείος Ν. Δημητριάδης, ἐστίασας μεγαλοπρεπῶς τοὺς οικειοτέρους ἐκ τῶν προσκληθέντων.

Τὴν δ' ἔσπεραν ἐν τῇ «Ἐνώσει» ὁ χορὸς παρεβίθη μέχρι τῆς 3 ὥρας μ. μ.

* * * Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς σκηνῆς καὶ εὐγενοῦς κόρης Ἀνδρονίκης Βελισκίου μετὰ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διακεκριμένου ἀργυραμοιβοῦ καὶ ἐμπόρου κ. Δημητρίου Χ' Δημητρίου, ὅς ἐχώρηθη πᾶσαν ἐν ἀγάπῃ εὐδαμονίαν.

* * * Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν τοῦ Τεσσαρκακοθημέρου ἐξηγγεῖται τὸ Ἐυαγγέλιον, κατὰ τὴν δημοσιευομένην ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀγγελίαν, ἐναλλάξ εἰς ἐκάστην τῶν ἐνταῦθα Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Χ' Δανιήλ.

* * * Κατ' αἴτησιν τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν Κ-ου Πολυκάρπου ἡ Α. Β. Υ. ὁ Ἡγεμὸν Φερδινάνδος κατὰ τὸ Σάββατον τῆς 20-ης λήξαντος ἡμερολόγιου αὐτοῦ σὺν τῇ ἐκ 3 ἐγκρίτων πολιτῶν, τῶν κ.κ. Δ. Ι. Τράκογλου, ἐμπόρου καὶ Ἀρ. Ξάνθου καὶ Βασ. Παράσχου δικηγόρων ἐπιτροπῇ, μεθ' ὧν προσηγῶς διαλεχθεὶς περὶ τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων, εὐηρεσθήθη νὰ συγκαταλέξῃ αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ πρέσβειος Ἀργυροπούλου δεθέντος γεύματος, οὗ συμμετέτχε καὶ ὁ Διοικητὴς ἡμῶν κ. Δημήτρου, ὁ ἐνταῦθα Προξένος τῆς Ἑλλάδος κ. Β. Διγενῆς καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ Διοικητηρίου ἀλληλογραφίας κ. Μιχαήλω.

* * * Ἰσηγητὴς τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς τῆς Η. Δ. ἀνεκνήρυθη καμψήρη ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηναίου Πανεπιστημίου ὁ ἀριστοῦχος τῆς Θεολογίας καὶ δόξαντος τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἐν Λειψία Πανεπιστημίου κ. Θεόφιλος Βορέας.

* * * Θρασεῖς κλέπτει δευτέραν ταύτην φορὰν κρημνίσαντες ἐν καιρῷ νυκτὸς τολμηρῶς τὸν ὄπισθεν τοίχον τοῦ παντοπωλείου τοῦ κ. Βασιλείου Καλεντζή ἐκλεψαν ἔσωθεν διάφορα παστὰ ἐδώδιμα καὶ ὅτι ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ἡμέρας εὔρον. Οἱ περὶ αὐτὸν γείτονες καὶ οἱ πολιτικὴ παρακαλοῦσιν τοὺς ἀρμοδίους ἵνα φροντίξωσι δραστηριώτερον περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν.

Α Δ Δ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Κ.Κ-οις Ἀλεξ. Γεωργιάδῃ Ἐν τ. α. ὁ θ. α.—Δ. Παρουσιάδῃ Bordeaux συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμαι.